

**КАСАНДРА КЛЕЪР, САРА РИЙС
БРЕНЪН, МОРИЙН ДЖОНСЪН
ПЪТЯТ НА ИСТИНСКАТА
ЛЮБОВ
И ПЪРВИТЕ СРЕЩИ**

Превод от английски: Боряна Даракчиева, 2015

chitanka.info

Беше петъчна нощ в Бруклин и светлините на града се отразяваха в небето: оцветени в оранжево облаци притискаха лятната жега към тротоарите като цвете между страници на книга. Магнус сновеше из апартамента си, беше сам и се чудеше, не особено усилено, пред какво е изправен.

Поканата за среща от страна на ловец на сенки беше сред десетте най-странни и най-неочаквани неща, които му се бяха случвали, а той винаги полагаше усилия да живее много интересно.

Сам удиви себе си, като прие.

Миналия вторник прекара скучно, у дома, с котката и списък, който включваше рогати жаби. После Алек Лайтууд, най-големият син на ловците на сенки, които управляваха Нюйоркския институт, се появи на прага му, благодари му, че му е спасил живота, и като смени петнайсетина отгънка на червеното и лилавото, го покани на среща. В отговор Магнус мигновено изгуби ума и дума, целуна го и уговори срещата за петък.

Цялата тази работа беше изключително странна. Първо на първо, Алек бе дошъл и му беше благодарил, че му е спасил живота. Малцина ловци на сенки биха се сетили да направят подобно нещо. Те мислеха, че магията им се полага по право, че трябва да задоволява нуждите им, и смятаха магьосниците или за полезни, или за безобразни. За повечето нефилими това бе все едно да благодарят на асансьора, че ги е качил до правилния етаж.

Смущаваше го и фактът, че досега не се беше случвало ловец на сенки да го покани на среща. Те все искаха някакви услуги — магически, сексуални и необичайни. Никой не бе искал да прекара известно време с него, да идат на кино или да ядат заедно пуканки. Не беше сигурен, че ловците на сенки изобщо гледат филми.

Това беше толкова простичко нещо, такава пряма молба — сякаш досега ловци на сенки не бяха чупили чинии, защото Магнус ги беше докоснал, и не бяха изричали „магьосник“ като проклетие. Сякаш всички стари рани можеха да изчезнат, все едно никога не са съществували, и светът да се превърне в такъв, какъвто го виждаха ясните сини очи на Алек Лайтууд.

Магнус се съгласи, защото искаше да се съгласи. Беше напълно възможно обаче да е казал „да“, защото е идиот.

В крайна сметка не биваше да забравя, че Алек не е влюбен в него. Той просто реагираше на единственото мъжко внимание, което бе получавал. Алек беше затворен, срамежлив, очевидно несигурен и откровено влюбен в своя русокос приятел Трейс Уейланд. Магнус бе почти сигурен, че така му беше името, но Уейланд необяснимо му напомняше за Уил Херондейл, а той не искаше да мисли за Уил. Знаеше, че най-добрият начин да си спести ново разбиване на сърцето, е, като не мисли за изгубените приятели и не се забърква отново с ловци на сенки.

Повтаряше си, че срещата ще е вълнуваща, изолиран случай в живот, който беше станал твърде еднообразен.

Опита да не си спомня как даде на Алек възможност да се откаже, а той само го погледна и каза със съкрушителна искреност: „Харесвам те“. Магнус винаги се беше смятал за човек, който може да оплита хората с думи, да ги препъва и да спуска пелена пред очите им, ако се наложи. Сега бе изумен от начина, по който Алек просто проникна през всичко. И най-изумителното беше, че дори не се опитваше да го прави.

Когато Алек си тръгна, Магнус веднага се обади на Катарина, закле я да пази тайна и ѝ разказа всичко.

— Да не би да се съгласи, защото смяташ, че Лайтууд са откачалки, и искаш да им покажеш, че можеш да поквариш любимото им момченце? — попита Катарина.

Магнус опря крака на Председателя Мяу.

— Наистина ги смятам за откачалки — призна той. — И наистина това звучи като нещо, което бих направил. По дяволите.

— Не, не съвсем — отвърна Катарина. — Ти си саркастичен по дванайсет часа на ден, но почти никога не си злобен. Под цялото това лустро имаш добро сърце.

Катарина беше онази с доброто сърце. Магнус много добре знаеше чий син е и откъде идва.

— Дори да е от злоба, кой може да те вини, не и след Кръга и всичко останало.

Магнус се загледа през прозореца. Отсреща имаше полски ресторант и просветващите му светлини денонощно предлагаха борш и кафе (да се надяваме, не смесени в едно). Той си спомни как бяха

треперили ръцете на Алек, когато го помоли да излязат, и колко доволен и слисан беше, когато той прие.

— Не. Вероятно е лоша идея, най-лошата ми идея това десетилетие, но наистина няма нищо общо с родителите му. Съгласих се заради него.

Катарина замълча. Ако Рейгнър беше наблизил, щеше да се изсмее, но Рейгнър бе изчезнал в клиника в Швейцария заради серия процедури, които трябваше да изличат зеленото от кожата му. Катарина имаше инстинкт на лекаря, тя знаеше кога да бъде мила.

— Ами късмет на срещата тогава — каза накрая.

— Много благодаря, но нямам нужда от късмет, а от помощ — отвърна Магнус. — Само защото ще ида на срещата, не означава, че тя ще мине добре. Аз съм много очарователен, но за танго се искат двама.

— Магнус, не забравяй какво стана последния път, когато се опита да танцуваш танго. Обувката ти изхвърча и едва не уби един човек.

— Това беше метафора. А и той е ловец на сенки, Лайтууд и си пада по блондини. Срещата е рискова. Трябва ми стратегия за бягство. Ако срещата се превърне в пълно бедствие, ще ти пиша: „Синя катеричка, тук е Секси лисикът. Мисията се проваля поради крайни предубеждения“. После ти ще ми се обадиш и ще ми кажеш, че се е случило нещо много спешно, което изисква специалните ми магьоснически умения.

— Струва ми се излишно сложно. Това е твоят телефон, Магнус. Няма нужда от кодови имена.

— Вярно. Ще ти пиша само: „Кофти“. — Магнус протегна ръка и прокара пръсти по Председателя Мяу, от главата до опашката. Котаракът се протегна и измърка ентусиазираното си одобрение на вкуса му за мъже. — Ще ми помогнеш ли?

Катарина изпъшка дълго и подразнено, но обеща:

— Ще ти помогна, но вече си изразходва правото на услуги за срещи през този век, така че ще си ми дължник.

— Става — отвърна Магнус.

— А ако нещата потръгнат — изкикоти се тя, — искам аз да съм кума на сватбата.

— Затварям — информира я Магнус.

Беше сключил сделка с Катарина. Дори нещо повече, беше се обадил да запази маса в ресторант. Беше избрал за срещата червен панталон „Ферагамо“, подходящи обувки и черно копринено сако, което носеше без риза, защото правеше чудеса за ръцете и раменете му. И всичко това за нищо.

Алек закъсняваше с половин час. Вероятно и неговите нерви се бяха поопънали — беше поставил на везните живота си и скъпоценния дълг на ловец на сенки в замяна на среща с мъж, когото дори не харесваше особено — и ето че изобщо нямаше да се появи.

Магнус сви философски рамене и с небрежност, каквато не чувстваше, отиде до барчето и си направи страхотна смес от сълзи на еднорог, енергизираща отвара, червена боровинка и малко сок от лайм. Един ден щеше да си спомня със смях за всичко това. Вероятно утре. Е, може би вдругиден. Утре щеше да има махмурлук.

Сигурно бе подскочил, когато звънецът избръмча, но нямаше кой да го види, освен Председателя Мяу. Магнус излъчваше абсолютно спокойствие, когато Алек се изкачи по стълбите и нахлу в апартамента.

Алек обаче не изглеждаше абсолютно спокоен. Черната му коса стърчеше във всички посоки, като изпуснат в сажди октопод, гърдите му тежко се надигаха и спускаха под бледосинята тениска, а лицето му лъщеше от пот. Не беше лесно да накараш един ловец на сенки да се изпоти. Магнус се зачуди колко бързо всъщност е тичал.

— Е, това е неочаквано — рече той и вдигна вежди.

Без да пуска котката, се тръшна на канапето и прехвърли крака върху една от резбованите облегалки. Председателя Мяу се просна на корема му, като мяукаше объркано заради тази внезапна промяна на ситуацията.

Магнус вероятно прекали с опитите да изглежда небрежен и невъзмутим, но ако се съдеше по унилото изражение на Алек, беше постигнал целта си.

— Съжалявам, че закъснях — рече задъхано Алек. — Джейс искаше да тренираме с оръжията и аз не знаех как да се измъкна — искам да кажа, как да му кажа...

— О, Джейс, значи — рече Магнус.

— Какво?

— Бях забравил как се казва русият — обясни Магнус и размаха пръсти с досада.

Алек изглеждаше стъписан.

— О... А аз... аз съм Алек.

Ръката на Магнус замръзна напред пренебрежителния жест. Сиянието на града, което нахлуваше през прозореца, се отрази в сините скъпоценни камъни на пръстите му. Те хвърлиха ярки лазурни искрици, които припламнаха и потънаха в дълбокото синьо на очите на Алек.

Алек беше положил усилие, макар че се искаше доста опитно око, за да го забележи. Светлосинята тениска му стоеше сравнително по-добре от ужасния сив суитшърт, който носеше във вторник. Дори леко ухаеше на одеколон. Магнус неочаквано се почувства поласкан.

— Да — рече той бавно и се усмихна също толкова бавно. — Твоето име го помня.

Алек се усмихна. Може би все пак нямаше значение, че той си пада по онзи Джейс. Онзи Джейс беше красив, но бе от хората, които осъзнават това, а те рядко си струваха усилията. Ако Джейс беше злато, което улавя светлината и вниманието, то Алек беше сребро: толкова свикнал всички да гледат към Джейс, че и той самият гледаше натам, живееше в сянката му и не очакваше някой да го забележи. Може би си струваше да си първият, който ще му каже, че заслужава да бъде забелязан преди всички и да бъде гледан най-дълго.

Сребро, но малцина знаеха, че то е по-рядък метал от златото.

— Не се тревожи за това — каза Магнус и пъргаво се надигна от канапето, като внимателно остави Председателя Мяху на възглавниците, за негово жаловито огласено изумление. — Да пийнем.

Той гостоприемно пъхна собственото си питие в ръката на Алек, защото още не беше отпил, и се зае да си направи друго. Алек сякаш се стресна. Навярно бе много по-нервен, отколкото Магнус си мислеше, защото изпусна чашата и алената течност се разля по него и по пода, а стъклото се разби с трясък.

Алек се втрещи като застрелян и изглеждаше страшно притеснен.

— Охо, вашите хора май преувеличават за елитните ви нефилимски рефлексии — пошегува се Магнус.

— О, в името на Ангела! Много... много съжалявам.

Магнус поклати глава и направи жест, който остави дияра от сини искри във въздуха, а после алената локвичка и строшените стъкла

изчезнаха.

— Не съжالياвай — рече той. — Аз съм магьосник. Мога да оправя всяка каша. Защо според теб организирам толкова партита? Честно да ти кажа, нямаше да го правя, ако трябваше сам да чистя тоалетни. Виждал ли си някога вампирско повръщано? Гадно е.

— Всъщност аз не познавам, тъъ, вампири.

Беше се ококорил ужасено, сякаш си представяше как покварени вампири повръщат кръвта на невинните. Магнус бе готов да се обзаложи, че Алек всъщност не познава нито един долноземец. Децата на Ангела се придържаха към собствения си вид.

Зачуди се какво точно прави Алек тук. Беше сигурен, че и той се пита същото.

Е, нощта вероятно щеше да е дълга, но поне и двамата щяха да са облечени добре. Синята тениска издаваше старание, но Магнус можеше да предложи нещо по-хубаво.

— Ще ти дам друга тениска — предложи той и тръгна към спалнята си, а Алек вяло запротестира.

Гардеробът му заемаше половината спалня и Магнус възнамеряваше да го разшири. В него имаше много дрехи, които щяха да стоят добре на Алек, но докато ровеше из тях, осъзна, че на него може да не му е приятно да му натрапва вкуса си за мода.

Реши да избере нещо по-скромно — черната тениска, която беше носил във вторник. Е, вероятно бе малко сантиментално от негова страна.

На нея беше изписано с пайети: „Смигни, ако ме искаш“, но все пак нищо по-скромно не се намираше в гардероба му. Той я свали от закачалката и се върна с танцова стъпка в дневната, където Алек вече беше свалил своята тениска, стоеше почти безпомощно и я стискаше в юмрука си.

Магнус се закова наред крачката.

Стаята се осветяваше единствено от нощната лампа, а останалото сияние идваше от прозорците. Силуетът на Алек бе очертан от уличните светлини и лунните лъчи. Сенки се плъзгаха по бицепсите му и крехките издатини на ключиците, а торсът му бе съвсем гладък до тъмната линия на дънките. По плоските мускули на корема личаха руни, сребристи белези от стари знаци се виеха около гръдния му кош и единият стигаше чак до ивицата на хълбока. Косата

му беше черна като мастило, а лъчисто бледата кожа — бяла като платно. Той приличаше на произведение на изкуството, създадено от светлосенки, красиво и великолепно.

Магнус бе чувал много пъти как се създават нефилими, но явно му бяха спестили, че има и част, в която се казва: „И нека Ангелът се спусне от висините и даде на избраните фантастични плочки“.

Алек го погледна и раздели устни, сякаш да заговори. Взираше се в Магнус с широко отворени очи, изумен, че някой го гледа така.

Магнус направи героично усилие да се овладее, усмихна се и му подаде тениската.

— Съжالياвам... че съм толкова непохватен — прошепна Алек.

— За какво говориш? — попита Магнус. — Ти си невероятен. Тук си едва от десет минути, а вече ти свалих половината дрехи.

Алек изглеждаше едновременно смутен и поласкан. Беше му споделил, че това е ново за него и всичко отвъд най-невинния флирт го плаши. Магнус беше планирал една много спокойна и нормална среща: без изненади, без нищо неочаквано.

— Хайде — рече той и грабна червеното си кожено палто. — Да идем да вечеряме.

Възнамеряваше да вземат метрото, защото това му се струваше съвсем просто. И безопасно.

Не му беше хрумвало обаче, че един млад ловец на сенки не е свикнал да се движи сред мунданите.

Метрото в петък вечер беше претъпкано, което не бе изненадващо, но явно притесни Алек. Той се взираше в мунданите, сякаш се беше озовал наред страховити маймуни в джунглата, и все още изглеждаше травмизиран от тениската на Магнус.

— Може ли да използвам руната за невидимост? — попита той, докато се качваха на влака по линия F.

— Не, не искам да изглеждам като човек, излязъл сам в петък вечер, само защото не искаш мунданите да те зяпат.

Успяха да се доберат до две места, но това не подобри значително ситуацията. Седяха неловко един до друг сред глъчката на пътниците. Алек мълчеше и Магнус беше сигурен, че копнее да се прибере у дома.

Над тях имаше лилави и сини плакати, изобразяващи възрастни двойки, вгледани тъжно един в друг. А надписът гласеше: С

НАПРЕДВАНЕТО НА ГОДИНИТЕ ИДВА И... ИМПОТЕНТНОСТТА!
Магнус усети, че се е втренчил в тях с нещо като ням ужас. Погледна към Алек и установи, че той също не откъсва очи от плакатите. Зачуди се дали е наясно с възрастта му — та той беше на триста години. И вероятно сега се питаше колко точно импотентен става един мъж след толкова време.

Двама младежи се качиха във влака на следващата спирка и разчистиха малко пространството пред Магнус и Алек.

Единият започна да танцува, като се въртеше драматично около пилона, а другият седеше с кръстосани крака, гледаше го и отмерваше ритъма на барабанчето си.

— Здравсти, дами, господа и каквито още сте там! — извика онзи с барабана. — Сега ще ви позабавляваме. Надявам се да ви хареса. Наричаме я... „Песента на задника“.

И двамата започнаха да рапират. По всичко личеше, че са автори на парчето.

*Розите червени казват, че любовта бързо стига до
заник,*

*аз обаче нивга няма да се наситя на този сладък
задник.*

*Тъй готино е желето в дънките ти и всичко в задния
ти двор,*

*просто трябва да го имам — съкрушен съм от
първия взор.*

*Ако питаш се защо те искам толкоз и тъй от сърце,
защото ни една мадама няма кат' твойто дупе.*

*Казват, че не си кой знае какво, но за мен съвсем си
наред,*

трябва ми само своят страхотен заден изглед.

*Не си падах по романтика, любов не знаех що е,
но ми харесва как изглеждаш в дънки, мило мое.*

Не искам да си ходиш, но искам задник да въртиш.

*Обърни се, после тръгвай пак — бавно ще ме
съкрушиш.*

*Аз съм зад гърба ти, не откъсвам поглед дори за минута,
че не мога да се наситя на твойто сладко, сладко дупе.*

Повечето пътници изглеждаха смаяни. Магнус не беше сигурен дали Алек е просто изумен, или е дълбоко скандализиран и тихо предава богу дух. Имаше много странно изражение, със силно присвити устни.

При обичайни обстоятелства Магнус щеше да се смее от сърце и да даде на странстващите музиканти много пари. Сега обаче беше просто благодарен, когато най-сетне стигнаха до тяхната спирка. Подаде няколко долара на певците, преди да слезе с Алек от влака.

Магнус си припомни крайните неудобства на мунданската видимост, когато един кльоцав луничав тип се плъзна покрай тях. Тъкмо му се стори, че усеща ръка да се плъзга в джоба му, и чу нещо средно между вик и писък.

Докато Магнус вяло се чудеше дали са го ограбили, Алек беше реагирал като обучен ловец на сенки: сграбчи мъжа за ръката и го хвърли във въздуха. Крадецът полетя, размятал ръце и крака като парцалена кукла, и се приземи с трясък върху платформата, а ботушът на Алек се озова на гърлото му. Друг влак изтрещя покрай тях — вихър от светлини и шум; пътниците в петъчната вечер обаче не му обърнаха внимание, а се струпаха около Магнус и Алек на малка купчинка от пъстри дрехи и модерни прически.

Алек изглеждаше стреснат. Магнус подозираше, че е действал по рефлекс и всъщност не е възнамерявал да приложи силата, нужна за поваляне на демон, върху един мундан.

Червенокосият изкряска, разкривайки скобите на зъбите си, и размаха ръце в нещо като трескав знак, че се предава, но и в почти съвършена имитация на паникьосана патица.

— Пич! — извика той. — Съжалявам! Честно! Не знаех, че си нинджа!

Алек свали крак от врата му и огледа подозрително смаяните лица на зяпачите.

— Не съм нинджа — отвърна той.

Едно хубаво момиче с фибички пеперудки на раста плитките си сложи длан на рамото му.

— Беше невероятен — изчурулика тя. — Имаш рефлексии на нападаща змия. Трябва да станеш дубльор в киното. Всъщност с тези скули трябва да си актьор. Много хора търсят хубавец като теб, който може сам да си прави каскадите.

Алек хвърли на Магнус ужасен и умолителен поглед. Той го съжали, сложи длан на кръста му и го притегли към себе си. Поведението му и начинът, по който прониза момичето с очи, ясно говореха: „Той ми е гадже“.

— О, не се засягай — рече тя, бързо свали ръка от рамото на Алек и зарови в торбата. — Ето ти визитката ми. Работя в агенция за таланти. Можеш да станеш звезда.

— Той е чужденец — каза ѝ Магнус. — Няма дори осигурителен номер. Не можеш да го наемеш.

Момичето се взря с копнеж в сведената глава на Алек.

— Колко жалко. Можеше да стане голяма работа. С тези очи!

— Осъзнавам, че е страшно парче — каза Магнус. — Но се опасявам, че трябва да го откъсна, защото го търси Интерпол.

Алек го изгледа странно.

— Интерпол ли?

Магнус сви рамене.

— Страшно парче?

Магнус вдигна вежда.

— Още ли не си разбрал, че те мисля за такова? Защо иначе ще излизам с теб?

Явно Алек не беше убеден в това, макар да призна, че Изабел и Джейс са правили коментари в този дух. Може би, след като се бяха прибрали, вампирите бяха клюкарствали, че Магнус си е паднал по един ловец на сенки. Магнус трябваше да се научи на дискретност, а пък Алек сигурно нямаше достъп до огледалата в Института. Изглеждаше смутен и поласкан.

— Мислех си, че може би... нали разбираш, каза, че не си съвсем равнодушен...

— Не развивам благотворителна дейност — отвърна Магнус. — В нито една област от живота си.

— Ще върна портфейла — пропя услужлив глас.

Червенокосият джебчия прекъсна може би най-прекрасния момент, като се изправи, изрови от джоба си портфейла на Магнус и после го изпусна на земята с вик на болка.

— Ама той ме ухапа!

Така ще се научиш да не крадеш портфейли от магьосници, помисли си Магнус, наведе се да го вземе сред гората блещукащи високи токчета и каза:

— Май не ти е щастливата нощ, нали?

— Портфейлът ти може да хапе? — попита Алек.

— Този хапе — отвърна Магнус и го прибра в джоба си. Беше доволен, че си го върна, не само защото обичаше парите, но и защото портфейлът отиваше на червения му панталон от крокодилска кожа. — Но другият, „Дон Варватос“, избухва в пламъци.

— Кой?

Магнус го изгледа тъжно.

— Един много як дизайнер — изчурулика момичето с пеперудените фибички. — Знаеш ли, че ти дават безплатно дизайнерски неща, ако си филмова звезда?

— Портфейлите „Варватос“ се пласират много лесно — съгласи се червенокосият джебчия. — Не че съм крал нещо от хората на тази платформа. Особено от вас, момчета. — Той стрелна Алек с поглед, в който се четеше страхопочитание пред героя. — Не знаех, че гейовете могат да се бият така. Ей, не се засягай. Това прозвуча тъпо.

— Имаш много да учиш за толерантността и честността — информира го сурово Магнус. — Освен това още разполагаш с всичките си пръсти, след като се опита да ме обереш на първата ни среща, така че наистина извади късмет.

Чу се съчувствен шепот. Магнус се озърна и видя, че Алек изглежда леко слисан, а всички други ги наблюдаваха угрижено. Явно събралата се тълпа искрено вярваше в тяхната любов.

— О, човече, много съжалявам — рече джебчията. — Не исках да прецаквам нечия първа среща с нинджа.

— Сега си тръгваме — заяви Магнус с гласа си на висш магьосник.

Притесняваше се, че Александър може би възнамерява да се хвърли пред идващия влак.

— Забавлявайте се, момчета — извика Пеперудената шнолка и напъха визитката си в джоба на дънките на Алек. Той подскочи като подплашен заек. — Обади ми се, ако размислиш относно славата и богатството!

— Пак се извинявам! — каза джебчията и им помаха ведро за довиждане.

Тръгнаха си от платформата сред хор от добри пожелания. Алек изглеждаше така, сякаш копнее единствено за сладката утеха на смъртта.

Ресторантът се намиреше на Източна тринайсета и Трета, близо до магазина за дрехи „Американ Аперъл“ и сред редица унили сгради от червени тухли. Ресторантът предлагаше етиопска и италианска кухня и се държеше от долноземци. Тъй като беше в сенчестата и западнала част на града, ловците на сенки не го посещаваха често. Магнус силно се съмняваше, че Алек би искал някой нефилим да ги види заедно.

Той беше водил тук и много мундани, като начин да ги въведе в своя свят. Ресторантът бе насочен към мунданската клиентела, но го посещаваха основно долноземци, затова тук магическият прах се използваше съвсем оскъдно.

Огромен графит на динозавър скриваше надписа. Алек присви очи към него, но последва Магнус в ресторанта без възражения.

Щом пристъпи вътре, магьосникът осъзна, че е допуснал ужасна грешка.

В секундата, в която вратата се затвори зад тях, в голямата, слабо осветена зала се възцари пълна тишина. А после се чу трясък, защото един от клиентите, ифрит с пламтящи вежди, се хвърли зад една маса.

Магнус погледна Алек и осъзна какво са видели: той не носеше специалното облекло, но по ръцете му бяха изписани руни, а по дрехите му личеше, че носи оръжия. Нефилим. Със същия успех Магнус можеше да влезе в някой локал по време на Сухия режим в компанията на полицаи с автомати.

Господи, любовните срещи бяха гадна работа.

— Магнус Бейн! — изсъска собственикът Луиджи и забърза към тях. — Довел си тук ловец на сенки! Това нападение ли е? Магнус, мислех, че сме приятели! Можеше поне да ме предупредиш!

— Тук сме неофициално — отвърна Магнус и вдигна помирително длани. — Кълна се. Просто ще поговорим и ще хапнем.

Луиджи поклати глава.

— Заради теб, Магнус. Но ако направи опит да тормози някой клиент...

Посочи към Алек.

— Няма — каза той и се прокашля. — Аз... не съм на работа.

— Ловците на сенки винаги са на работа — отвърна мрачно Луиджи и ги отведе до маса в най-забутаната част на ресторанта, в ъгъла до летящите врати към кухнята.

Един върколак сервитьор със сковано изражение, което издаваше или скука, или запек, се приближи към тях.

— Здравейте, казвам се Ерик и съм вашият сервитьор тази вечер... О, господи, ама ти си ловец на сенки!

Магнус затвори очи за един мъчителен миг.

— Да си вървим — каза той на Алек. — Май че това беше грешка.

Но в сините очи на Алек се появи блясък на решителност. Въпреки че изглеждаше като от порцелан, Магнус ясно виждаше стоманата отдолу.

— Не, няма проблем, всичко е... наред.

— Карате ме да се чувствам застрашен — каза сервитьорът Ерик.

— Той не ти прави нищо — сопна се Магнус.

— Не става дума какво прави, а как ме кара да се чувствам — изсумтя Ерик. Стовари две менюта на масата, сякаш му бяха нанесли лична обида. — Ще ми излезе херпес.

— Митът, че херпесът се причинява от стрес, бе развенчан преди години — отговори Магнус. — Всъщност била някаква бактерия.

— Хм, а какви са специалитетите? — попита Алек.

— Не мога да си ги спомня, когато съм под такова напрежение — каза Ерик. — Един ловец на сенки уби чичо.

— Аз не съм убивал ничий чичо — отговори Алек.

— Откъде знаеш? — настоя Ерик. — Когато тръгнеш да убиваш някого, питаш ли го дали има племенници?

— Аз убивам демони — каза Алек. — Демоните нямат племенници.

Магнус знаеше, че това е вярно само донякъде. Прокашля се силно и попита:

— Какво ще кажеш да поръчам и за двамата?

— Разбира се — отвърна Алек и хвърли менюто на масата.

— Искате ли питие? — попита ги любезно сервитьорът и добави злокобно: — Или желаете само да намушкате някого? Ако толкова се налага, може да се пробвате с онзи там в ъгъла, с червената риза. Не дава никакви бакшиши.

Алек отвори и затвори уста, после пак я отвори и попита:

— Това подвеждащ въпрос ли е?

— Остави ни — натърти Магнус.

Алек продължи да мълчи дори след като неприятният сервитьор Ерик се оттегли. Магнус беше почти сигурен, че за него преживяването е отвратително, и не можеше да го вини. Неколцина клиенти си бяха тръгнали, като хвърляха паникьосани погледи през рамо, докато трескаво плащаха сметката.

Когато храната дойде, Алек се ококори, защото Магнус беше поръчал китфо^[1]. Луиджи се беше постарал: имаше и сочни тибс, дороват, задушен червен лук, пюре от леща и зелени зеленчуци, а всичко това бе сервирано върху дебела етиопска питка, наречена инджера. Италианската линия от рода му беше представена с купчина пене. Алек хапна малко от храната и сякаш знаеше, че се очаква да яде с пръсти, без никой да му казва. Освен ловец на сенки, той все пак беше и нюйоркчанин.

— Това е най-вкусната етиопска храна, която съм ял. Знаеш ли много за храната? — попита Алек. — Всъщност очевидно е. Забрави. Глупав въпрос.

— Не, не е глупав — отвърна Магнус и се смръщи.

Алек посегна да си вземе от пене арабиата, но веднага се задави и от очите му роннаха сълзи.

— Александър!

— Добре съм — изпъшка Алек, изглеждаше ужасен.

Първо отчупи къшей хляб, но осъзна, че си бърше очите с него. Бързо го хвърли и награби салфетката, за да скрие и сълзите си, и поаленялото си лице.

— Очевидно не си добре! — възкликна Магнус и опита малко от макароните.

Изгориха го като огън, а Алек още хриптеше в салфетката. Магнус извика сервитьора с властен жест, като може би включи и няколко сини искрици, които запращяха по съседните покривки.

Хората наоколо леко отместиха масите си от тях.

— Това пене е прекалено арабиата и ти си го направил нарочно — каза Магнус, когато нацупеният върколак се появи.

— Върколаците имат права — измърмори Ерик. — Да смачкаме гадните потисници.

— Никой не е вдигал революция с макарони, Ерик — каза Магнус. — Сега върви да донесеш друга порция, или ще кажа на Луиджи.

— Аз... — започна непокорно Ерик, но Магнус присви котешките си очи и той реши да не се прави на героичен сервитьор. — Разбира се. Извинете.

— Какъв гадняр — изсумтя Магнус.

— Така е — съгласи се Алек и откъсна още едно парченце от инджерата. — Какво изобщо са му направили ловците на сенки?

Магнус изви вежда.

— Е, нали спомена за мъртвия си чичо.

— О, вярно.

Алек отново се вторачи в покривката.

— Въпреки това си е гадняр — продължи Магнус, а Алек измърмори нещо неразбираемо.

Точно тогава вратата се отвори и един красив мундан с дълбоки зелени очи влезе в ресторанта. Ръцете му бяха в джобовете на скъпия костюм, а около него имаше цяла група разкошни млади феи — мъже и жени.

Магнус се посмъкна в стола си. Ричард. Ричард беше смъртен, когато феите бяха осиновили по характерния за тях начин, особено когато въпросните смъртни са музикални. Но той беше и нещо друго.

Магнус се прокашля.

— Слушай. Мъжът, който току-що влезе, ми е бивш — рече той. — Е, почти бивш. Не беше сериозна връзка и се разделихме приятелски.

В този момент Ричард го забеляза и цялото му лице се изкриви; прекоси залата само с две огромни крачки.

— Ах, ти, нещастнико! — изсъска той, взе чашата с вино на Магнус и я блисна в лицето му. — Измъкни се, докато можеш — продължи Ричард към Алек. — Никога не вярвай на магьосник. Ще те омагьосва с години и ще ти разбие сърцето!

— Години ли? — възмути се Магнус. — Бяха едва два двайсет минути!

— Времето тече различно за феите — отвърна Ричард, този претенциозен идиот. — Ти изгуби най-прекрасните два двайсет минути от живота ми!

Магнус взе салфетката си и започна да си бърше лицето. Примигваше и през червената пелена на виното видя отдалечаващия се гръб на Ричард и смаяното изражение на Алек.

— Е, може и да бъркам за дружеската раздяла — каза Магнус. Опита да се усмихне приветливо, но това е трудно, когато имаш вино в косата. — Нали ги знаеш бившите.

Алек отново изследваше покривката. Надали музеите на изкуството бяха получавали толкова внимание, колкото тази покривка.

— Не съвсем. Това ми е първата среща.

И не беше минала добре. Магнус не знаеше защо изобщо си бе въобразил, че ще се получи. Трябваше да си тръгне, за да не наранява повече гордостта на Алек Лайтууд. Щеше му се да изпитваше доволство, че има спасителен план за подобен случай, но докато пишеше съобщение на Катарина под масата, чувстваше единствено мрачно униние.

След това мълчеше и чакаше Катарина да се обади и да измисли начин да каже:

„Не се засягай. Харесвам те повече от всеки друг ловец на сенки, когото съм срещал през последния век, и се надявам да си намериш едно хубаво момче нефилим... ако изобщо има други, освен теб.“

Телефонът иззвъня, докато Магнус още съчиняваше обръщението си, и грубо разкъса тишината. Магнус бързо отговори. Ръцете му не бяха особено стабилни и за миг се изплаши, че ще изтърве телефона, както Алек бе изтървал чашата, но успя да вдигне. Гласът на Катарина се понесе по линията ясен и неочаквано припрян. Явно беше много добра актриса.

— Магнус, има...

— Спешен случай ли, Катарина? — попита той. — Ужас! Какво е станало?

— Истински спешен случай, Магнус!

Той ѝ се възхищаваше, че така се е вживяла в ролята си, но му се щеше да не креци толкова силно в ухото му.

— Това е ужасно, Катарина. Аз съм много зает, но ако е въпрос на живот и смърт, не мога да отка...

— Да, на живот и смърт е, идиот такъв! — извика тя. — Доведи ловеца на сенки.

Магнус замълча.

— Катарина, не мисля, че добре си разбрала смисъла на това, което трябваше да направиш.

— Пиян ли си вече, Магнус? — попита тя. — Излязъл си да гуляеш и караш един нефилим — който няма двайсет и една — да се напие?

— Единственият алкохол, който е влизал в устата ми, е виното, което ми изляха в лицето — каза Магнус. — И бях напълно невинен.

Настъпи пауза.

— Ричард ли? — попита Катарина.

— Ричард — потвърди Магнус.

— Добре, забрави го. Слушай внимателно, защото съм на работа и едната ми ръка е покрита с флуид, и ще го кажа само веднъж.

— Флуид ли? Какъв флуид?

Алек се кокореше насреща му.

— Ще го кажа само веднъж, Магнус — повтори твърдо Катарина. — В „Бюти Бар“ в центъра има едно момиче върколак. Излязло по пълнолуние, защото искало да докаже, че още може да води нормален живот. Един вампир се обади, но от вампирите няма полза, защото просто са си такива. Момичето се преобразява, намира се на непознато и оживено място, вероятно ще изгуби контрол и ще убие някого. Не мога да си тръгна от болницата. Лушън Греймарк си е изключил телефона и от глутницата му казват, че бил в болница с любимата си. Ти не си в болница: ти си на някаква тъпа среща. Ако си в ресторанта, където каза, че ще идеш, значи, си най-близо до мястото и само ти можеш да помогнеш. Ще помогнеш ли, или ще продължиш да ми губиш времето?

— Ще ти губя времето друг път, скъпа — отвърна Магнус.

Катарина каза, че долавя лукавата му усмивка по телефона.

— Обзалагам се.

Тя затвори. Рядко имаше време да каже „дочуване“. Магнус осъзна, че и той няма време, но все пак отдели миг да погледне към Алек.

Катарина беше казала да вземе ловеца на сенки, но тя нямаше голям опит с нефилимите. Магнус не искаше да вижда как Алек отсича главата на бедното момиче, задето е нарушило закона: не искаше никой да пострада заради грешна преценка и не искаше да намрази Алек, както мразеше мнозина от нефилимите.

Освен това не искаше никой мундан да умре.

— Много съжалявам, спешен случай.

— Аха — отвърна Алек и прегърби рамене. — Няма проблеми.

Разбирам.

— Един върколак се е развилнял в бар наблизо.

— О...

Нещо в Магнус се прекърши.

— Трябва да ида и да овладее положението. Ще дойдеш ли да ми помогнеш?

— Значи, наистина има спешен случай? — възкликна Алек и засия. За миг Магнус дори се зарадва, че един върколак буйства из центъра на Манхатън, щом караше Алек да изглежда така. — Помислих си, че си се уговорил с приятел да се обади, за да се измъкнеш от гадна среща.

— Ха-ха. Не знаех, че се прави така.

— Аха. — Алек вече се изправяше и си обличаше якето. — Да вървим, Магнус.

Магнус усети изблик на обич в гърдите си; като малка експлозия, едновременно приятна и стряскаща. Харесваше му как Александър изрича онова, което другите само си мислеха. Харесваше му как Алек го нарича „Магнус“, а не „магьоснико“. Харесваше му как раменете му се движеха под якето. (Е, понякога ставаше повърхностен.)

Освен това се радваше, че Алек иска да иде с него. Бе очаквал, че той ще се възползва от възможността да се измъкне от една неловка среща, но вероятно не беше преценил добре ситуацията.

Магнус хвърли пари на масата и когато Алек започна да протестира, се ухили.

— Моля те, нямаш представа какви суми вземам на нефилимите за моите услуги. Така е честно. Да вървим.

На излизане чува сервитьора да вика след тях:

— За правата на върколаците!

„Бюти Бар“ обикновено беше претъпкан в петък вечер, но хората, които се изливаха от вратата му, нямаха вид, че отиват да изпуснат една цигара. Те се мотаеха под сияещия бял надпис „БЮТИ“, изписан със заострени букви, и нещо като изображение на златна глава на Медуза под него. Като цяло всички имаха вид на хора, които отчаяно искат да избягат, но стоят тук, приковани от ужас и любопитство.

Едно момиче хвана Магнус за ръкава и се вторачи в него, изкуствените ѝ мигли бяха поръсени със сребърен брукат.

— Не влизай — прошепна тя. — Там има чудовище.

Аз съм чудовище, — помисли си Магнус. — И чудовищата са ми специалност.

Но не го изрече. Вместо това каза:

— Не ти вярвам — и влезе вътре.

Наистина не ѝ вярваше: ловците на сенки, дори Алек, може и да го мислеха за чудовище, но той не се смяташе за такова. Беше се научил да не го приема, макар че собствената му майка, мъжът, когото наричаше свой баща, и още хиляди други твърдяха, че е истина.

Магнус не искаше да вярва и че момичето в бара е чудовище, както и да изглеждаше в очите на мунданите и нефилимите. Тя имаше душа, а това означаваше, че може да бъде спасена.

В бара беше тъмно и противно на очакванията му, вътре все още имаше хора. В нормална нощ „Бюти Бар“ беше кичозно местенце, пълно с щастливи клиенти, на които персоналът правеше маникюр, докато те се изтягаха на старомодни фризьорски кресла с огромни сешоари на облегалките, или танцуваха на покрития с черно-бели плочки под, който приличаше на шахматна дъска.

Тази нощ никой не танцуваше и креслата пустееха. Магнус се вгледа с присвити очи в петното на шахматния под и видя, че черно-белите плочки са изцапани с ярка червена кръв.

Озърна се към Алек и установи, че и той го е забелязал и пристъпва нервно от крак на крак.

— Добре ли си?

— Винаги го правя с Изабел и Джейс — отвърна Алек. — А сега ги няма. И не мога да ги повикам.

— Защо?

Алек леко се изчерви и Магнус загря. Не можеше да ги извика, защото не искаше да разбират, че е излязъл с него. Най-вече Джейс. Е, тази мисъл не беше особено приятна, но си беше негова работа.

Освен това Магнус също не искаше още ловци на сенки да се замесват в случая и да раздават жестокото си правосъдие, но разбираше проблема на Алек. От това, което беше виждал, предполагаше, че Алек е свикнал да закриля нафуканата си сестра и Джейс, да ги пази от собствените им прибързани действия, а това означаваше, че по принцип е защитник, а не нападател.

— Ще се справиш чудесно и без тях — окуражи го Магнус. — Аз ще ти помогна.

Алек не изглеждаше твърде обнадежден, което беше странно, тъй като Магнус владееше истинска магия — нещо, което ловците на сенки обичаха да забравят, погълнати от мисли за собственото си превъзходство. На Алек обаче му правеше чест, че кимна и тръгна напред. Когато пристъпи към него, Магнус забеляза с леко объркване, че той протяга ръка настрани и избързва, за да е пред него и да го защитава.

Хората в бара се бяха притиснали до стените като приковани и не помръдваха от ужас. Някой тихо плачеше.

От задния салон долетя нисък, разтърсващ рев.

Алек тръгна натам с предпазливата лекота и бързата походка на ловците на сенки, а Магнус го последва.

Салонът беше украсен с черно-бели снимки на жени от петдесетте и дискотопка, която не осигуряваше кой знае колко светлина. Всъщност светлината идваше предимно от празната сцена, изградена от кубчета, и една настолна лампа. В центъра на помещението имаше кушетки, в дъното — столове и всичко тънеше в сенки.

Една сянка се раздвижи с ръмжене в сумрака. Алек се промъкна напред и върколакът изрева предизвикателно.

След миг забелязаха стройно момиче с дълги черни букли, от което се влачеха парцали и капеше кръв. Магнус скочи напред и улови ръцете ѝ, преди Алек да я нападне.

— Не му давай да я нарани! — изпищя тя в мига, в който Магнус попита:

— Тя какво ти направи? — Той млъкна и след миг каза: — Малко се объркахме. Отговаряй с „да“ и „не“: Лошо ли си ранена?

Магнус обгърна внимателно раменете ѝ и я огледа. На гладката ѝ кафява ръка имаше дълга драскотина, от която се стичаше кръв; именно от нея бяха следите по пода.

Момичето го погледна гневно и излъга:

— Не.

— Ти си мундан, нали?

— Да — е, поне не съм върколак или нещо такова, ако това имаше предвид.

— Но знаеш, че тя е върколак.

— Да, тъпако! — сопна се момичето. — Тя ми каза. Знам всичко. И не ми пука. Аз съм виновна. Аз я накарах да излезе.

— Аз не бих карал върколаци да излизат по пълнолуние и да нападат хора по дансингите — каза Магнус. — Но вероятно ще се разберем кой от двамата ни е тъпак друг път, когато не е застрашен ничий живот.

Момичето стисна ръката му. Тя виждаше Алек съвсем ясно, макар че ловците на сенки почти винаги бяха невидими за мунданите. Виждаше и оръжията му. Кървеше обилно, ала се страхуваше за друг.

Магнус хвана ръката ѝ. Щеше да се справи по-добре с отварите си, но изпрати синя пращяща сила, която се усука около ръката ѝ, за да успокои болката и да спре кървенето. Когато отвори очи, видя, че момичето се взира в него с изумление. Магнус се зачуди дали тя знае, че на този свят съществуват не само върколаци, но и хора, които могат да правят магии.

Над рамото ѝ видя как Алек се хвърля напред и започва да се бие с вълчицата.

— Един последен въпрос — каза Магнус забързано и тихо. — Ще ми се довериш ли, че ще се погрижа за приятелката ти?

Момичето се поколеба и рече:

— Да.

— Тогава излез навън. Пред бара. Чакай и опитай да отпратиш хората. Кажи им, че тук е влязло бездомно куче — обясни им каквото

искаш, но ги отпрати. Кажи им, че не си ранена тежко. Как се казва приятелката ти?

Тя преглътна и отвърна:

— Марси.

— Марси ще иска да си в безопасност, когато дойде на себе си — каза Магнус. — Направи го заради нея.

Момичето кимна рязко и се откъсна от хватката му. Той чу как токчетата ѝ тракат по плочките. Най-сетне можеше да се обърне към Алек.

Видя просветващи в мрака зъби, но не и него, защото той се беше превърнал във вихър от движения, който ту се отдалечаваше, ту пак се устремяваше към вълчицата.

Към Марси, помисли си Магнус. Алек не бе забравил, че тя е личност, или поне, че той го беше помолил да ѝ помогне.

Ловецът на сенки не използваше серафимските си ками. Опитваше се да не нарани същество, което го нападаше със зъби и нокти. Магнус не искаше Алек да получи и една драскотина — и определено не желаше да бъде ухапан.

— Александър — извика той и разбра, че е направил грешка, когато Алек извърна глава и се наложи светкавично да избегне ноктите на върколака.

Наведе се, претърколи се и се приземи приклепнал пред Магнус.

— Не се меси — рече му задъхано.

Вълчицата се възползва от това разсейване, изръмжа и скочи. Магнус хвърли топка синя светлина към нея, тя полетя назад и се превъртя. Хората, останали в бара, се развикаха и забързаха към изхода. Магнус не им обърна внимание. Знаеше, че ловците на сенки са длъжни да ги защитават, но той определено не беше ловец на сенки.

— Не забравяй, че съм магьосник.

— Не забравям — отвърна Алек и огледа сенките. — Просто искам... — Говореше неразбираемо, но за нещастие, следващото му изречение се оказа напълно смислено: — Просто смятам — рече ясно той, — че я разгневи.

Магнус проследи погледа му. Момичето върколак се беше изправило и се прокрадваше към тях, а очите му горяха с адски огън.

— Явно си надарен с отлични наблюдателни способности, Александър.

Алек се опита да го отблъсне назад, но Магнус го хвана за тениската и го издърпа към себе си. Тръгнаха бавно към изхода на салона.

Алек изненада и Магнус, и върколака, като се откъсна напред и се хвърли към Марси. Каквото и да беше намислил, не се получи, защото този път върколакът го удари в гърдите. Алек политна към розовата стена със златисти украси и се стовари върху едно огледало с релефна златиста рамка с такава сила, че то се строши.

— О, глупави ловци на сенки — изстена Магнус. Алек обаче използва удара в стената като начален тласък и отскочи нагоре, хвана се за полилея, залюля се на него, после се спусна леко като котка, приклепна и отново атакува с плавно движение. — Глупави, секси ловци на сенки.

— Алек! — извика Магнус. Но Алек си беше научил урока: не се обърна, за да не се разсейва. Магнус щракна с пръсти и над тях затанцува синьо пламъче, сякаш беше щракнал запалка. Това привлече вниманието на Алек. — Александър, да го направим заедно.

Магнус вдигна ръце и хвърли мрежа от блестящи сини нишки, за да обърка върколака и да защити мунданите. Всяка трептяща нишка светлина излъчваше достатъчно магически заряд, за да забави вълчицата.

Алек понечи да ги заобиколи и Магнус омота и него в светлина. Беше изненадан от лекотата, с която Алек се движи в синхрон с магията му. Почти всички ловци на сенки, които познаваше, се стряскаха и плашеха от нея.

Може би се дължеше на факта, че той никога не се беше опитвал да им помогне или да ги защити по този начин, но комбинацията от неговата магия и силата на Алек някак даде резултат.

Вълчицата изръмжа, приведе се и после заскимтя. Целият ѝ свят се беше изпълнил с ослепителна светлина и накъдето и да поемеше, срещаше Алек. Магнус донякъде разбираше как се чувства.

Вълчицата продължи да скимти, линия от синьо сияние се вряза в настръхналата ѝ козина и Алек скочи отгоре ѝ. Притисна коляно към хълбока ѝ и посегна към колана си. Въпреки всичко, по гръбнака на Магнус пропълзя страх. Представи си ножа и как Алек го забива в гърлото на вълчицата.

Алек обаче извади въже и го уви около врата на вълчицата, като я притискаше с тялото си. Тя се съпротивляваше и ръмжеше. Магнус остави магическите линии да угаснат, зашепна и магическите думи се отронваха от устните му като избледняващи облачета син дим — заклинания за изцеление и успокоение, илюзии за сигурност и спокойствие.

— Стига, Марси — рече той твърдо. — Стига вече!

Върколакът потрепери и се промени, оформиха се кости, козината започна да пада и след няколко изпълнени с агония секунди Алек установи, че притиска момиче с разкъсана на парцали рокля. Беше почти гола.

Сега Алек изглеждаше много по-уплашен, отколкото когато тя беше в образа на вълчица. Пусна я. Марси се смъкна на земята и прегърна раменете си с ръце. Скимтеше тихичко. Магнус свали дългото си кожено палто, клекна и я уви с него, а тя се вкопчи в реверите.

— Много ви благодаря — каза Марси и го погледна с големите си настойчиви очи. В човешката си форма беше дребна блондинка и споменът за огромния гневен вълк отпреди малко изглеждаше почти смешен. Но когато лицето ѝ се изкриви от страдание, вече нямаше и следа от смях. — Аз... нараних ли някого?

— Не — отвърна Алек. Като никога гласът му беше силен и уверен. — Не, не си наранила никого.

— Не бях сама... — започна тя.

— Само си я одраскала — каза Магнус утешително. — Тя е добре. Аз я излекувах.

— Но съм я наранила — повтори Марси и скри лице в окървавените си ръце.

Алек я погали нежно по гърба, сякаш тя не беше непознат върколак, а собствената му сестра.

— Тя е добре. Знам, че не си искала да ѝ причиниш болка, че не си искала да нараняваш никого. Но ти си такава каквато си и не можеш да бъдеш друга. След време ще го разбереш.

— Тя ти прощава — рече Магнус, но Марси гледаше Алек.

— Господи, ти си ловец на сенки — прошепна тя, досущ като сервитьора Ерик, но със страх, а не с презрение. — Какво ще ми

направиш сега? — Затвори очи. — Не, съжалявам. Ти ме спря. Ако не беше тук... Каквото и да ми сториш, ще си го заслужавам.

— Нищо няма да ти направя — каза Алек, а Марси отвори очи и го погледна. — Наистина. Няма да кажа на никого. Обещавам.

Той изглеждаше по същия начин, когато Магнус беше заговорил за детството си на партито, на което се запознаха. Магнус рядко го правеше, но тогава беше наежен и се държеше отбранително, защото в къщата му бяха нахлули цял куп ловци на сенки заедно с дъщерята на Джослин Фрей, която идваше без майка си и с толкова много въпроси, на които заслужаваше отговор. Не беше очаквал да срещне съчувствие в очите на един ловец на сенки.

Марси изправи гръб и се уви с палтото му. Внезапно изглеждаше изпълнена с достойнство, сякаш беше осъзнала, че и тя има права в тази ситуация. И тя беше личност. И тя беше душа, а душата трябва да бъде уважавана.

— Благодаря ви — каза спокойно. — И на двамата.

— Марси? — чу се гласът на приятелката ѝ откъм вратата.

Марси вдигна глава.

— Адриен!

Адриен се втурна вътре, почти се подхлъзна на плочките, после се хвърли на земята и прегърна Марси.

— Боли ли те, покажи ми — прошепна Марси в рамото ѝ.

— Нищо ми няма, всичко е наред — отговори Адриен, като я галеше по косата.

— Много съжалявам — рече Марси и обгърна лицето ѝ с ръце.

Целунаха се, нехаещи за Алек и Магнус.

Когато се разделиха, Адриен я залюля в прегръдките си и прошепна:

— Ще се погрижим да не се случва отново. Ще видиш.

Дойдоха и други хора, по двама, по трима.

— Облечени сте доста добре като за ловци на бесни кучета — каза един мъж, когото Магнус сметна за бармана.

Магнус извърна глава и отговори:

— Много благодаря.

Още хора заприиждаха, отначало предпазливо, а после на цели групи. Никой не питаше какво точно е станало с кучето. Като че ли искаха просто да пийнат нещо.

Вероятно някои от тях щяха да задават въпроси по-късно, когато шокът отминеше и дойдеше време да се разнищи ситуацията, но Магнус реши сега да не мисли за това.

— Беше мило. Това, което ѝ каза — рече той, когато тълпата напълно скри Марси и Адриен от погледа им.

— Ами... нищо кой знае какво — рече Алек стеснително. Ловците на сенки като че ли не държаха особено да се показват като мили. — Имам предвид, че това все пак ни е работата, нали? На ловците на сенки. Трябва да помагаме на нуждаещите се и да защитаваме хората.

Нефилимите, които Магнус познаваше, явно смятаха, че долноземците са създадени, за да помагат на тях и да бъдат изхвърляни, щом си свършат работата.

Той се вгледа в Алек. Беше потен и леко задъхан, с драскотини по ръцете и лицето, които зарастваха бързо благодарение на руните иратце по кожата му.

— Не мисля, че ще се доберем до питие тук, има голяма опаска — каза бавно Магнус. — Да идем да пийнем нещо у дома.

Тръгнаха нагам. Пътят беше дълъг, но разходката в лятната вечер бе приятна. Въздухът топлеше голите ръце на Магнус, а луната превръщаше Бруклинския мост в сияйна бяла магистрала.

— Много съм доволен, че ти се обадиха да помогнеш на момичето — призна Алек, докато вървяха. — Много съм доволен и че ме взе с теб. Бях... изненадах се, че го направи, като се има предвид случилото се преди това.

— Притеснявах се, че си изкарваш ужасно — каза му Магнус.

Имаше чувството, че предоставя голяма власт в ръцете му, но Алек беше честен с него и той усети странен импулс да му отвърне със същото.

— Не — каза Алек и поаленя. — Не, нищо подобно. Така ли изглеждах — много съжалявам.

— Не съжалявай — отвърна меко Магнус.

И тогава думите сякаш изригнаха от Алек и се изляха като поток, но ако се съдеше по изражението му, той гореше от желание да ги възпре:

— Аз съм виновен. Обърках всичко още преди да се появя при теб, ти знаеше какво да поръчаш в ресторанта, а аз едва не се разсмях

на онази песен в метрото. Нямах представа какви ги върша, а ти... ти беше великолепен.

— Какво?

Алек го погледна поразен, сякаш реши, че пак е оплескал всичко.

Магнус искаше да му каже: „Не, аз те заведох в ужасен ресторант и се държах с теб като с мундан, защото не знам какво е да излизаш с ловец на сенки, и едва не те излъгах, макар че ти беше достатъчно смел да ме поканиш на среща“.

Но накрая каза друго:

— Според мен ужасната песен беше невероятно смешна.

Отметна глава и се засмя. Погледна към Алек и установи, че и той се смее. Цялото му лице се преобразяваше от смеха. Никой не трябваше да съжالياва за нищо, не и тази нощ.

Когато стигнаха до дома на Магнус, той положи длан на предната врата, отвори и обясни:

— Изгубих си ключовете преди петнайсет години.

Но наистина трябваше да извади още един комплект. Не че му трябваше, а и от доста време не бе пожелавал да даде ключове от дома си на някого, за да влиза, когато пожелае. От половин век нямаше такъв след Ета.

Магнус хвърли страничен поглед към Алек, когато тръгнаха по разнебитените стъпала. Алек също го погледна и дишането му се учести, а сините му очи сияеха. Прехапа долната си устна и Магнус застина наред крачката.

Последва само миг колебание, но после Алек го хвана за ръката и стисна здраво лакътя му.

— Магнус — рече той едва чуто.

Магнус осъзна, че Алек го докосва така, както той самият го беше докоснал във вторник: в деня на първата им целувка.

Дъхът му заседна в гърлото.

И явно това беше достатъчно за Алек. Той се наведе, лицето му бе открито и страстно, а светът притихна. Устните му срещнаха тези на Магнус леко и нежно. Магнус вече не можеше да сдържа дъха си, а и не това му беше приоритет.

Затвори очи и в ума му нахлуха нежелани образи: Алек се опитва да не се засмее в метрото, Алек се изумява от вкуса на новата храна, Алек се радва, че не са го разкарали, Алек седи на пода и казва на един

върколак да бъде себе си. Магнус осъзна, че почти се страхува от мисълта какво щеше да прави, ако се беше разделил с него преди края на вечерта. Раздялата с Алек беше последното, което желаше точно сега. Придърпа го за колана на дънките, за да скъси разстоянието, и улови жадната му въздишка с устата си.

Целувката запали огън и вече виждаше единствено златни искри зад затворените си клепачи; усещаше единствено устните на Алек, силните му нежни ръце, които бяха укротили върколак, без да го наранят, усещаше как Алек го притиска към перилата от прогнило дърво, които скърцаха предупредително, но не му пукаше — сега Алек беше тук, усещаше вкуса му и вдигаше собствената си тениска, за да разкрие голите му гърди.

Измина смайващо много време, преди и двамата да си спомнят, че Магнус има апартамент, и тръгнаха към него, без да се откъсват един от друг. Магнус отвори вратата на сляпо и тя силно се удари в стената. Открехна едното си око, за да се увери, че не я е взривил.

Алек обсипваше шията му със сладки целувки, като започна точно под ухото и стигна до вдлъбнатинката под гърлото. Вратата си беше наред. Всичко беше прекрасно.

Магнус придърпа Алек на канапето и той се стовари на него. Магнус впи устни в шията му. Усети вкуса на потта му, на сапун и на кожата му и леко го ухапа, с надеждата да остави белег върху бледата плът. Алек изскимтя леко и се притисна към него. Магнус плъзна ръце под смачканата му тениска и започна да изследва формата на тялото му. Прокара пръсти по изваяните рамене и после по дългата изящна извивка на гърба му като усети белезите на занаята му и дивата страст на целувките му. Алек срамежливо започна да разкопчава жилетката на Магнус и плъзна длани под нея, за да докосне гърдите и корема му, а Магнус усети как коприната е заменена от топли, любопитни и нежни ръце. Усети и как пръстите на Алек треперят върху кожата му.

Магнус протегна ръка и я притисна към бузата му, кафеникавите му, обсипани със скъпоценности пръсти контрастираха ярко с озарената от луната бледа кожа: Алек извърна лице към извивката на дланта му и я целуна, а Магнус усети как сърцето му се разбива.

— Александър — прошепна той, като искаше да каже нещо повече от „Алек“, да го нарича с по-дълго и по-различно име от онова, което използваша всички останали, с по-значимо и по-ценно име.

Прошепна го, сякаш му обещавахе, че ще бъде търпелив. — Може би трябва да почакаме малко.

Отблъсна го съвсем леко, но Алек схвана намека. И го прие понавътре, отколкото Магнус бе възнамерявал. Слезе от дивана и се отдалечи от него.

— Сбърках ли някъде? — попита Алек, а гласът му трепереше.

— Не, нищо подобно.

— Искаш да си ходя ли?

Магнус вдигна ръце.

— Нямам намерение да ти казвам как да постъпиш, Александър. Не искам да те принуждавам да правиш каквото и да било или да те възпирам от нещо. Просто мисля, че може би искаш да спреш и да помислиш за момент. За да можеш да решиш — каквото пожелаеш да решиш.

Алек изглеждаше обезсърчен и Магнус го разбираше.

После прокара ръце през косата си — тя вече беше доста разрошена благодарение на Магнус и нямаше как да щръкне повече, беше достигнала предела си в това отношение — и закрачи напред-назад из стаята. Мислеше, а Магнус се опитваше да не се чуди за какво точно: за Джейс, за семейството си, за дълга си или как да прояви доброта към самия себе си.

Алек спря, когато стигна до вратата, и каза:

— Мисля, че вероятно трябва да си вървя.

— Вероятно — каза Магнус с огромно съжаление.

— Не искам да си ходя.

— И аз не искам да си ходиш — каза Магнус. — Но ако не го направиш...

Алек кимна отривисто.

— Тогава довиждане — рече той и се наведе за бърза целувка.

Поне Магнус предполагаше, че е възнамерявал целувката да е бърза. Не беше съвсем сигурен какво се случи след това, но някак се уви около него и се озоваха на пода. Алек се задъхваше и се притискаше към тялото му, нечий ръце бяха на нечий колан и Алек целуваше Магнус така силно, че той усети вкуса на кръв в устата си и промълви:

— О, боже...

А после...

А после Алек пак се изправи и се хвана за касата на вратата, все едно очакваше да се разрази вихър, който отново да го отведе към Магнус, ако не се е вкопчил здраво някъде. Като че ли се бореше с нещо и Магнус се зачуди дали ще заяви, че остава, или че цялата нощ е била една грешка. Изпитваше повече страх и беше изпълнен с повече очакване, отколкото би могъл да понесе, и осъзна, че за толкова малко време всичко бе придобило огромна важност за него. Чакаше напрегнато, а Алек попита:

— Ще те видя ли пак?

Изрече го бързо, срамежливо и с надежда, напълно несигурен в отговора, а Магнус почувства прилива на адреналин и вълнението, които идваха с началото на ново приключение.

— Да — отвърна той. Още лежеше на пода. — Бих искал.

— Ами... тогава другия петък?

— Ами...

Алек за миг се притесни, може би смяташе, че Магнус ще се откаже и ще заяви, че си е променил решението. Беше красив, изпълнен с надежда и колебания разбивач на сърца, който не можеше да скрие чувствата си. Магнус осъзна, че и той иска да покаже своите, да поеме риска и да бъде уязвим. Разпозна и прие странното ново усещане: че предпочита да бъде наранен, отколкото да нарани Алек.

— В петък вечер е идеално — каза той.

Алек се засмя с озаряващата си целия свят усмивка и излезе заднешком, без да откъсва очи от него. Продължи така чак до стълбите. Последва вик, но Магнус вече беше станал и затвори вратата, преди да види как момчето полита по стъпалата, тъй като такива неща се правеха насаме.

Облегна се на прозореца и видя как Алек излиза от сградата — висок, блед и много рошав — а после тръгна по Грийн пойнт Авеню, като си подсвиркуваше фалшиво. Магнус осъзна, че е изпълнен с надежда.

Толкова пъти се беше убеждавал, че надеждата е глупаво нещо, но не можеше да се разубеди, както дете посяга към огъня и упорито отказва да се поучи от опита. Може би този път щеше да е различно — може би тази любов щеше да е различна. Тя вече беше необикновена; това със сигурност означаваше нещо. Може би тази година щеше да е

добра и за двамата. Може би този път щеше да се получи така, както Магнус го желаше.

Може би Александър Лайтууд нямаше да му разбие сърцето.

[1] Етиопско ястие от сурово телешко. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.